

SỐ 759

PHẬT THUYẾT GIÁO LƯỢNG THỌ MẠNG KINH

Hán dịch: Đời Tống, Sa-môn Thiên Tức Tai.

Tôi nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật ở tại khu vườn rừng Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ. Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo các Bí-sô:

–Tuổi thọ của chúng sinh dài ngắn khác nhau, các ông hãy lắng nghe cho kỹ.

Các Bí-sô thưa:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn được nghe.

Bấy giờ, Đức Phật vì các Bí-sô so sánh về tuổi thọ của chúng sinh.

Các Bí-sô nghe rồi hoan hỷ vui mừng, thưa Đức Thế Tôn lần nữa:

–Cúi xin Thế Tôn hãy diễn nói rộng cho chúng con được rõ.

Đức Thế Tôn bảo các Bí-sô:

–Lành thay! Lành thay! Các ông nên nghe cho kỹ. Bây giờ ta nói đây:

Tuổi thọ trong địa ngục Vô gián hơn một trung kiếp. Bảy địa ngục trên tuổi thọ dài ngắn không giống nhau. Các Bí-sô nên biết! Đây là so sánh về tuổi thọ trong địa ngục. Khi hết số kiếp ấy rồi, sau đó mới chết. Các ông nên biết! Ba mươi ngày đêm trong cõi người là một ngày đêm trong cõi nạ quỷ. Lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, lấy mười hai tháng thành một năm. Lấy số năm dài lâu tính

thành năm trăm thì tuổi thọ ở ngã quỷ mới hết. Nếu tính theo bốn đại châu, thì Bắc châu sống một ngàn tuổi, hai châu Đông và Tây theo thứ tự giảm đi một nửa. Nam châu không nhất định. Kiếp sơ tuổi thọ vô biên nhưng đến cuối cùng thì chỉ còn mười tuổi, khoảng giữa thì không nhất định.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nhằm lập lại nghĩa trên nên nói kệ:

*Địa ngục luôn khổ nã
 Nghiệp báo khô môi cổ
 Lòng thân đều dựng đứng
 Bụng to lớn như núi.
 Tóc tai phủ cả thân
 Miệng nhỏ như lỗ kim
 Mặt mày đều rách nát
 Ốm gầy lồi hình hài.
 Tóc đỏ che cả thân
 Các đốt xương lồi ra
 Xấu xí đầu khô héo
 Thường kêu khóc chạy mãi.
 Chúng bị khổ đói khát
 Bị hành hạ khốn cùng
 Khóc lóc, chạy kêu than
 Tự làm thì tự chịu.
 Sống tham sân, thuận nghịch
 Tự tạo nhân nghiệp ác
 Khi tội chướng này chín
 Bị đọa trong ngã quỷ.
 Người ở châu Đông thẳng
 Hai trăm năm mươi tuổi
 Châu Tây Câu-đà-ni
 Tuổi thọ hai trăm năm.
 Sinh Bắc Câu-lô châu
 Tuổi thọ đúng ngàn năm
 Châu Nam tuổi bất định
 Đầu: vô số, cuối: mười.*

Các Bí-sô bạch Đức Phật:

–Bắc Câu-lô châu tuổi thọ một ngàn năm, sau đấy thì qua đời chẳng?

Đức Thế Tôn bảo:

–Các ông nên biết! Người Bắc Câu-lô châu không có ngã chấp, không có phân biệt. Nhờ hành mười thiện nên sống đúng một ngàn tuổi. Ở đây, qua đời thì sinh lên cõi trời. Bắc Câu-lô châu tuy sống một ngàn tuổi nhưng sau cũng phải qua đời.

Đức Thế Tôn nói kệ:

*Hữu tình khổ, bản cùng
Thích trộm tài sản người
Không tu tập điều lành
Ti tiện bị người sai.
Giàu sang nhiều của cải
Cuộc sống được đầy đủ
Vàng ngọc và tôi tớ
Người này làm việc thiện.
Tu nhân nghiệp mười thiện
Được quả giàu có lớn
Hiện đời sống Bắc châu
Thọ lạc, rồi sinh trời.
Người Bắc Câu-lô châu
Là vui nhất thế gian
Nhờ quá khứ bố thí
Quả cây kiếp, áo đẹp.
Không bị khổ lạnh, nóng
Cũng không có bệnh tật
Tướng mạo luôn đẹp đẽ
Nhờ quá khứ bố thí.
Phước nhiều, khó phá hoại
Lúa gạo tự nhiên sinh
Trong sạch, đẹp sáng sửa
Nhờ quá khứ bố thí.
Sống Bắc Câu-lô châu
Ngọc ma-ni chiếu sáng*

Ăn uống đều tùy ý
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Châu ấy rất an lạc
 Có nhiều cây thuốc tốt
 Sắc hương vị đầy đủ
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Châu ấy không ăn rau
 Luôn ăn lúa gạo thơm
 Ăn không bao giờ hết
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Cây trái A-lam-mai
 Ăn không cần đứng dậy
 Cành xòe quả chín đến
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Có nước tám công đức
 Uống vào hết bệnh nã
 An lạc không nguy hại
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Vui chơi trong vườn cây
 Thường nghe tiếng êm dịu
 Vui thích vô cùng tận
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Ai cũng thích cây Kiếp (Kiếp-ba)
 Hương bột rơi nhẹ nhẹ
 Theo gió thơm vô cùng
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Âm nhạc, hoa hương đẹp
 Y phục đồ trang sức
 Nhớ nghĩ liền có ngay
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Cỏ thơm và núi rừng
 Mềm mại mọc đầy tràn
 Luôn ưa thích dạo chơi
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Luôn cùng nhau vui chơi

Không bao giờ nổi sân
 Không ngã lại không tham
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Khi trời bắt đầu tối
 Mưa rơi nhỏ nhẹ nhẹ
 Phủi sạch những bụi đất
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Con lớn, mẹ không biết
 Khi qua đời không buồn
 Dứt hẳn tâm luyến ái
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Mẹ hiền sinh con thơ
 Để bên đường rồi đi
 Có sữa uống tự nhiên
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Khi qua đời đều bỏ
 Không một chút buồn thương
 Chăm thú đem đi chôn
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Trang sức khắp cả thân
 Ca nhạc để vui chơi
 Thích ý lại hoan lạc
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Thọ mạng người châu á
 Tất cả đúng ngàn tuổi
 Không ai bị chết yếu
 Nhờ quá khứ bố thí.
 Thọ hưởng phước tối thắng
 Bình đẳng không giống nhau
 Qua đời, sinh lên trời
 Nhờ quá khứ bố thí.

Bấy giờ, Đức Phật bảo các Bí-sô:

–Tuổi thọ của người nơi cõi Diêm-phù-đề không nhất định. Ban đầu từ mười tuổi, cho đến trăm ngàn vạn tuổi, thọ mạng vô lượng. Các ông nên biết! Người cõi Diêm-phù-đề hiện nay tuy

sống một trăm tuổi, nhưng bị chết yếu không nhất định. Các ông nên biết! Người cõi Diêm-phù-đề sống lâu một trăm năm, khổ nhiều vui ít. Lại nữa, châu ấy tuy thọ mạng một trăm năm nhưng có mười bậc:

1. Phục-lỗ: Nằm ngủ không biết.
2. Câu-ma-lỗ: Làm vui giải sầu.
3. Dữ-phước: Tham đắm vào cảnh dục.
4. Mạt-la-uất: Siêng năng tu sửa nghiệp của mình.
5. Bát-la-chỉ-nhưỡng: Trí tuệ, biện tài thù thắng.
6. Tất-mật-lật-đế: Ghi nhớ, hiểu rõ.
7. Tất-thể-đồ: Việc làm chân chánh.
8. Vĩ-lỗ: Làm vua có lòng thương xót.
9. Một-lật-thố: Sức khô, lực yếu.
10. Nghiệt-đa-du: Sống khoảng một trăm tuổi thì chết.

Này các Bí-sô! Chưa trọn một trăm năm thì có ba giai đoạn là lạnh, nóng và mưa, cũng gọi là ba mùa. Dù chưa tới một trăm năm, trong mười hai tháng của ba giai đoạn ấy có bốn tháng mùa lạnh, bốn tháng mùa nóng, bốn tháng mùa mưa. Lại nữa, chưa tới một trăm năm, trong mười hai tháng có hai mươi bốn lần nửa tháng. Trong một trăm năm cuối, có tám tháng mùa lạnh, tám tháng mùa nóng và tám tháng mùa mưa. Lại nữa, trong một trăm năm, trong mười hai tháng có ba mươi sáu ngày đêm, trong tháng có mười hai lần lạnh, mười hai lần nóng, mười hai lần mưa. Thứ đến, trong một ngàn năm, nơi mười hai tháng, mỗi tháng có ba mươi sáu ngày đêm, trong tháng có bảy mươi hai lần ăn. Trong thời gian đó có lúc ăn uống, có lúc không ăn uống, đó là lúc sân giận, lúc khổ não, lúc đi đường, lúc cúng tế, lúc làm việc gấp, lúc ngủ nghỉ, lúc say rượu và bất tỉnh. Có khi được thức ăn mà không ăn, cũng như có khi không được thức ăn cũng không ăn. Như vậy ăn và không ăn, thì trong các lần ăn đó, nói tóm lược là được ăn, nên mới có bảy mươi hai lần ăn.

Này các Bí-sô! Cõi Diêm-phù-đề này như trên đã nói, ăn từ sữa mẹ, một tháng, nửa tháng, ngày đêm và một năm, có lúc ăn uống và lúc không ăn uống, căn cứ theo khoảng giữa mà nói.

Bấy giờ, Đức Phật bảo các Bí-sô:

–Ta nói trong cõi người sống năm mươi năm là một ngày đêm của cõi trời Tứ Đại vương, do một ngày đêm nơi cõi trời ấy thành một tháng nơi cõi này, mười hai tháng thành một năm. Lấy thọ mạng lâu xa là năm trăm năm, tính theo tuổi thọ ngày đêm trong nhân gian là chín mươi lạc-xoa, sau cùng thì qua đời. Tính theo thọ mạng ở cõi trời Tứ Đại vương là năm trăm năm, tức là một ngày đêm ở địa ngục Đẳng hoạt. Lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng là một năm, lấy số năm lâu xa năm trăm làm tuổi thọ của hữu tình trong đại địa ngục Đẳng hoạt. Lấy năm trăm năm thành năm trăm bốn mươi lạc-xoa ở cõi trời Tứ Đại vương, tức là tính theo nhân gian là một vạn sáu ngàn hai trăm câu-chi năm, thì tuổi thọ trong đại địa ngục Đẳng hoạt mới hết.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Thân nghiệp có ba ác
Khẩu nghiệp có bốn ác
Ý nghiệp có ba ác
Tội hết, khổ mới hết.
Trong địa ngục Đẳng hoạt
Đồng nghiệp ác vào đó
Vạn sáu ngàn hai trăm
Câu-chi luôn chịu khổ.
Sinh trong địa ngục đó
Thù oán luôn giết nhau
Chết rồi sống trở lại
Nghiệp hết mới thoát khổ.*

Bấy giờ, Đức Phật nói:

–Một trăm năm ở nhân gian là một ngày đêm ở cõi trời Dao-lợi, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Trong cõi trời Dao-lợi ấy sống một ngàn tuổi. Một ngàn tuổi trong cõi trời đó tính trong nhân gian là một trăm mười tám câu-chi năm, sau đó thì qua đời.

Đức Phật lại nói:

–Cõi trời đó sống một ngàn tuổi là một ngày đêm trong đại địa ngục Hắc thẳng. Lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai

tháng thành một năm. Trong địa ngục đó sống một trăm tuổi, lấy một ngàn năm của địa ngục, tính theo nhân gian là ba vạn hai ngàn bốn trăm câu-chi năm, ở trong đại địa ngục Hắc thằng tuổi thọ hết sau đó thì qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Oán ghét thầy, cha, mẹ
Hủy báng Phật, Thanh văn
Phá hoại người hòa thuận
Bị đại khổ Hắc thằng.
Tự mình tạo nghiệp ác
Phải chịu khổ địa ngục
Không thể nào tránh khỏi
Nghiệp hết, mới thoát được.*

Đức Phật nói:

–Hai trăm năm trong nhân gian là một ngày đêm ở cõi trời Dạ-ma. Lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm, tuổi thọ của cõi trời Dạ-ma là hai ngàn tuổi, tính so với nhân gian là ba mươi sáu câu-chi năm. Ở cõi trời ấy hết tuổi thọ rồi qua đời. Lại cõi trời đó sống hai ngàn tuổi là một ngày đêm trong đại địa ngục Chúng hợp, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Trong đại địa ngục Chúng hợp sống hai ngàn tuổi, tính so với nhân gian là ba vạn hai ngàn bốn trăm câu-chi năm, ở trong địa ngục ấy tuổi thọ hết rồi qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Ba loại nghiệp bất thiện
Sinh địa ngục Chúng hợp
Không tu ba nghiệp thiện
Bò, dê, nai tàn hại.
Heo, chó cùng phi nhân
Chúng hợp giết lẫn nhau
Nhân khổ sinh đường khổ
Nghiệp hết mới được thoát.*

Đức Thế Tôn nói:

–Bốn trăm năm trong nhân gian là một ngày đêm trong nơi cõi

trời Đổ sử đa, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng và mười hai tháng là một năm. Cõi trời Đổ sử đa đó sống bốn ngàn tuổi, tính so với nhân gian là bảy mươi hai câu-chi năm. Ở cõi đó tuổi thọ hết rồi thì qua đời. Cõi trời ấy sống bốn ngàn năm là một ngày đêm trong đại địa ngục Khiếu hoán, lấy ba mươi ngày đêm là một tháng, mười hai tháng là một năm. Trong đại địa ngục Khiếu hoán sống bốn ngàn năm là bốn ngàn ba trăm hai mươi câu-chi năm ở cõi trời Đổ sử đa, sẽ là một triệu hai mươi vạn chín ngàn sáu trăm câu-chi năm trong nhân gian. Trong đại địa ngục Khiếu hoán hết tuổi thọ rồi qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Tạo sát sinh rất ác
Chịu tội ngục Khiếu hoán
Tạo ác đối gạt người
Nghịệp hết mới được thoát.*

Đức Phật nói:

–Tám trăm năm trong nhân gian là một ngày đêm ở cõi trời Lạc biến hóa, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Cõi trời Lạc biến hóa sống tám ngàn tuổi là một trăm bốn mươi câu-chi năm trong nhân gian, cõi đó hết tuổi thọ rồi qua đời. Cõi trời ấy sống tám ngàn tuổi, tính so với đại địa ngục Đại khiếu hoán là một ngày đêm, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Trong đại địa ngục Đại khiếu hoán ấy sống tám ngàn tuổi so với nhân gian là hai mươi lăm vạn chín ngàn câu-chi năm. Cõi đó hết tuổi thọ rồi qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Ngã kiến cùng tham dục
Hủy pháp tội rất nặng
Tạo ác mà che giấu
Sinh trong Đại khiếu hoán.
Địa ngục Đại khiếu hoán
Lông thân đều dựng đứng
Ăn uống lửa cháy đỏ*

*Tránh đi nhưng khó thoát.
Hư dối ưa sát sinh
Vòng kiếm, chó, chim cú
Chim sắt ăn tủy não
Không khỏi tàn hại nhau.*

Đức Thế Tôn nói:

–Một ngàn sáu trăm năm trong nhân gian là một ngày đêm ở cõi trời Tha hóa tự tại, lấy ba mươi ngày đêm thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Cõi trời Tha hóa tự tại sống một vạn sáu ngàn tuổi so với nhân gian là hai trăm tám mươi tám câu-chi năm. Ở cõi trời đó hết tuổi thọ rồi qua đời. Lại lấy một vạn sáu ngàn năm cõi trời ấy so với đại địa ngục Viêm nhiệt là một ngày đêm, lấy ba mươi ngày thành một tháng, mười hai tháng thành một năm. Trong đại địa ngục Viêm nhiệt sống một vạn sáu ngàn tuổi tính so với nhân gian là sáu mươi vạn tám ngàn bốn trăm câu-chi năm. Trong địa ngục đó hết tuổi thọ rồi qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Ai tổn hại cha, mẹ
Sa-môn, Bà-la-môn
Không tu tập nghiệp thiện
Luôn chịu khổ Viêm nhiệt.
Dối mê loạn chúng sinh
Đọa địa ngục Viêm nhiệt
Nghiệp tạo ác không mất
Nghiệp hết mới được thoát.*

Đức Thế Tôn nói:

–Các ông nên nghe cho kỹ về tuổi thọ của chúng sinh trong địa ngục Pháo.

Các Bí-sô thưa:

–Bạch Thế Tôn! Chúng con muốn nghe để nhớ và thọ trì. Xin t hãy diễn thuyết về tuổi thọ dài ngắn của hữu tình trong địa ngục Pháo.

Đức Thế Tôn nói:

–Lành thay! Lành thay! Nay ta sẽ giảng nói và phân biệt về

tuổi thọ trong đại địa ngục Pháo cho các ông nghe. Tích chứa hạt mè đủ một bà-ha có thể dung chứa hai mươi khư-lê. Cứ một trăm năm ở cõi trời lấy ra một hạt, rồi lấy từng hạt hết hai mươi khư-lê thì tuổi thọ trong địa ngục Pháo mới hết.

Này các Bí-sô! Ta nói sự khác nhau về tuổi thọ của chúng sinh. Lại trong địa ngục Pháo liệt sống hai mươi bà-ha-ma (*hạt mè*) trong cõi A-sát-đạo là bốn mươi bà-ha-ma trong cõi Hạ hạ phàm là sáu mươi bà-ha-ma, trong cõi Hộ hộ phàm là tám mươi bà-ha-ma, trong cõi Hoa sen xanh là một trăm bà-ha-ma, trong cõi Hoa sen hồng là một trăm hai mươi bà-ha-ma, trong cõi Hoa sen hồng lớn là một trăm bốn mươi bà-ha-ma. Đếm hết số hạt, trong đó cứ một trăm năm trừ một hạt, khi nào hạt mè hết thì tuổi thọ của các hữu tình nơi cõi Pháo liệt mới hết.

Như vậy, này các Bí-sô! Xá-lợi Tử, Đại Mục-kiền-liên, Thiện Thọ... cùng các quyến thuộc. Nếu lại có người với tâm làm những điều bạo ác bị đọa trong địa ngục lớn ấy. Cho nên các Bí-sô phải biết, nếu người nào thân thể gây ốm mà không sân hận, không khinh mạn, đó gọi là Bí-sô. Người trí cần phải tu học và hiểu biết như vậy.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Nếu người nói lời ác
Hủy nhục như dao búa
Kiếm bén chặt lấy thân
Đều do miệng mà ra.
Chê bai bậc Hiền thánh
Ca ngợi thích những việc
Tranh giành kết thù xưa
Chết mau đọa địa ngục.
Tất cả tài sản người
Lại tranh chấp ganh ghét
Phá người không cho yên
Đọa địa ngục Pháo liệt.
Ý vui và thích thú
Chê bai Bậc Thiện Thệ
Đọa vào ngục Pháo liệt*

*Chịu khổ trăm ngàn năm.
Thân, miệng, ý tạo ác
Hủy báng bậc Hiền thánh
Chịu khổ trong ngục Pháo
Năm trăm ba sáu kiếp.
Luôn luôn tạo nhiều nghiệp
Phạm tội mà che giấu
Ở mãi trong địa ngục
Nghiệp hết mới được thoát.*

Đức Phật lại bảo các Bí-sô:

– Tuổi thọ của hữu tình trong đại địa ngục Cực viêm nhiệt này sống nửa trung kiếp rồi qua đời.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Luôn tạo nhân nghiệp ác
Ưu thích quả an vui
Thì xa lìa trời, người
Đọa trong ngục Viêm nhiệt.
Đánh mắng thầy, cha, mẹ
Sa-môn, Bà-la-môn
Tà kiến dứt căn lành
Chịu đại khổ Viêm nhiệt.*

Đức Phật bảo các Bí-sô:

– Trong đại địa ngục A-tỳ, tuổi thọ có sai khác, sau đó thì qua đời. Như Đề-bà-đạt-đa và tất cả người ngu, mê đối với trú xứ của Như Lai sinh tâm xấu ác, phá hoại chùa tháp, thiêu đốt kinh tượng, làm thân Phật chảy máu, giết A-la-hán, đuổi Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, khi qua đời những người ấy chắc chắn bị đọa trong đại địa ngục A-tỳ chịu khổ cùng cực.

Đức Thế Tôn nói kệ:

*Chê bai giáo ba thừa
Giết Thánh A-la-hán
Ngu si chê cầu pháp
Mắc tội báo vô gián.
Vót tre tự hại mình*

*Tạo ác sinh cõi ác
Như vậy tội buông lung
Đọa địa ngục A-tỳ.*

Đức Phật bảo các Bí-sô:

–Trong cõi trời Phạm chúng, sống nửa kiếp rồi qua đời. Bí-sô nên biết! Trong cõi trời Phạm phụ, sống một kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Đại phạm, sống một kiếp rưỡi rồi qua đời. Trong cõi trời Thiểu quang, sống hai kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Vô lượng quang sống bốn kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Cực quang tịnh, sống tám kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Thiểu tịnh, sống mười sáu kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Vô lượng tịnh, sống ba mươi hai kiếp rồi qua đời. Trong cõi trời Biến tịnh, sống sáu mươi bốn kiếp rồi qua đời. Trời Vô vân sống một trăm hai mươi lăm kiếp rồi qua đời. Trời Phước sinh sống hai trăm năm mươi kiếp rồi qua đời. Trời Quảng quả sống năm trăm kiếp rồi qua đời. Trời Vô tướng sống cũng như vậy.

Bí-sô nên biết! Trời Vô phiến sống một ngàn kiếp rồi qua đời. Trời Vô nhiệt sống hai ngàn kiếp rồi qua đời. Trời Thiện hiện sống bốn ngàn kiếp rồi qua đời. Trời Thiện kiến sống tám ngàn kiếp rồi qua đời. Trời Sắc cứu cánh sống mười sáu ngàn kiếp rồi qua đời. Nay các Bí-sô! Nên biết hữu tình ở Không vô biên xứ sống hai vạn đại kiếp sau đó thì qua đời. Hữu tình ở Thức vô biên xứ sống bốn vạn đại kiếp, sau đó thì qua đời. Hữu tình ở Vô sở hữu xứ sống sáu vạn đại kiếp, sau đó thì qua đời. Hữu tình ở Phi tướng phi phi tướng xứ sống tám vạn đại kiếp sau đó thì qua đời.

Đức Phật bảo các Bí-sô:

–Như vậy, từ đại địa ngục A-tỳ cho đến cõi Phi tướng phi phi tướng xứ đều phải bị luân hồi. Bí-sô nên biết! Hữu tình luân hồi trong năm đường, qua lại không dừng, hiện có ba tướng là sinh, dị, diệt. Bí-sô nên biết! Ba loại tánh luân hồi như thế đối với một phần nhỏ cũng không thể ưa thích, không đáng tham muốn vì chỉ có trong một sát-na không tồn tại lâu dài. Vì sao? Bí-sô nên biết! Đó là tánh khổ không đáng ưa thích. Trong một chút phần cấu uế như vậy huống chi là cấu uế nhiều. Chỉ chút cấu uế như vậy đã không đáng ưa thích, không đáng ham muốn. Nơi một sát-na kia chẳng phải là

cứu cánh. Vì sao? Bí-sô nên biết! Khổ trong luân hồi là không đáng ưa thích. Như có chúng sinh ngu si thiếu trí, bị luân hồi trong năm đường, qua lại không dừng nghỉ, đi mãi trong nẻo ấy, không bao giờ xả bỏ, nên không thể thoát ra khỏi khổ nơi địa ngục, cũng như không thể thoát khỏi khổ nơi ngạ quỷ luôn bị đọa trong cõi ác. Do đó, Bí-sô nên học như vậy: Luân hồi rất khổ, không đáng ưa thích. Bí-sô nên siêng năng tinh tấn đoạn trừ luân hồi.

Đức Thế Tôn giảng nói như vậy rồi, các Bí-sô đều nhất tâm hoan hỷ tín thọ phụng hành.

